

Den salig döör, som städse föör, dödz-tanckar i sitt sinne, ... i liuset ut...

Wallenius, Ericus Andreae

*1700-1829 81 Cbza 1709 Bertilsdotter o.
Gavelius*

National Library
of Sweden

Den salig döör / som städse föör /
Dödz-Tanckar i sitt sinne /
Enär han taar Afsted / han faar
Dijt / der GUD wistas inne.
I Liuset utgiffwit

Då
Herr Post-Inspectorens och Föörnämde Handels-
Mans i Wasa /

Den Ehreborne och Högwälachtade Herrens

MICHAEL GAVELII

Älskelige Käre Waka /

Den Ehreborne / Gudfruchtige och Dygde-
samma MATRONA,

W A S A

BERTILS SÖLTER /

Äffter Salig Hädan-färd

Wes uti

HögFöörnämde och Hedernwärde Christnas Märwardo i be-
rörde berömlige Stadz Kyrcka i sitt Hwifforum.
nedlagd Anno 1709 den 21 Januarii.

af

ERICO WALLENIO.

Allet hward det tåka Lif af Liffens Källa
gifwes/
Det småningom til slut och första ur-
sprung drifwes.
Det fordom intet war / det blir och
intet sidst /

Jag det förnummit har / tu och förnimmer wist.

Det hafwer ingen Man så fåstat sina Rötter /
På Jordens runda boo / som icke blifwit stötter
Med utaf Dödzens Macht / och fallit för Hans pisl/
Alt wänder opp och ned den bleka Gåstens ijl.

Rätt som en Ström utför' med häftigt fall sig hastar /
Och ena wågen sig uppå den andra kastar /
Wår korta wandrings tijd sig skyndar til sitt mål
Dwarlesde qwållas med en bitter Tåre-Stål.

Allt hwar man måste döo / det weta säja alla ;
Men när GUD hädan wil of genom Döden kalla /
Och släcka ut wårt Lif / weet säja ingen ann
An HERren sielf / som alt allena weta kan.

Når den owissa stund och Dödzens Bod of råkar /
Når han of rycker bort / och wår Siäls hydda bråkar /
Antingen nu ell' seen / på watn ell' uppå Land /
Det står altsammans i den Gode Guldens Hand.

Om Morgonrodnans Glans / om middags Solen Klara /
Ell' Nattens mörka drächt of biuder wår foos fara /
Ehwad tijd blifwa kan / wår sidsta stund och qwåll /
Den uti HERren döör / han gläder döör och säll.

Eij

Eij må ett dödligt Lif sin hog på jorden fästa /

Ey Döden ofelbart omsider of wil gästa;

Han är wälkommen Gäst hoos den beredder är /

Och Dödsens HERRen i sitt Hierta stadsfä bär.

En Dag en welat har of HERRen uppenbara /

At wij hwart ögnableck må wäl beredde wara /

At möta wed ankomst wår Brudgum HERRen Christ /

Wårt hopp om härlig lott en måtte lijda brist.

Den Siähl Wälsignad är / som Dödsens Dag påtäncker /

Och sig en någon tidi i skadlig wällust sänker /

Ey wijker någon wårt ifrån den rätta stråt /

Hon undfår ewig frögd för ändlig sorg och gråt.

Om HERRen hädan wil med hastig Död of stillia /

Den Död en winning är: ty stee och HERRans willia;

En hastig hädanfärd påföljer Himmelsk roo /

Når Werlden lemnad blir i Jesu Sanna Troo.

Som Jiff med löulig Krook uhr watnes boo updrages /

Och Fogel Enffrens wänn med upsatt snaro tages;

Så dödlig Ätt och Säd fast offta ryckes bort /

Då man en kunde see / at tiden war så kort.

Man kan en tidi och rum / en heller sätt utgrunda /

Når / hwarest och hwiledz of Döden kan tilstunda /

Betänck O Wandringsman! på Dag infaller Natt /

För Lifwet Döden har sin krok och snara satt.

Då

Då wij en Aftenstund oss gee til roo och hvila /
Med samma hastigt kan oss Döden öfverijla;
Om Morgon ubr vår säng utbärs en liflös Kropp/
Såsom en häftig bläst bortfar vår lefnadz lopp.
Vår tid är lijk en dröm / den ibland tyckes gifwa
Og Dyrbar Skat i hand / som syns beständig blifwa:
Men när man waknar opp / försvinner swiklig frögd/
Med toma händer seen man måste wara nögd.
Det plågar mången man lång tijde - räkning göra /
Och i sin lefnadz Book de Åhr och tijder föra /
Som han ej hinner til / och aldrig gifter see;
Ty Åhrtaal rinner ut / och kan ej upsko gee.
Hoo sin tid räknar så / at hwar Dag är den sidsta /
När han skall somna af / och owarachtigt mista /
Sees honom ewigt Lif / och en warachtig Stad /
Der Helaons Dyra hoop sig lustig gör och glad.
GUD som mitt Lif och Död i sin Book haar uptecknat /
Och mina Dagars taal från uphof noga räknat /
Han haar mig dragit ut utur min Moders Dwed /
Och nu beer fara hänn i mörcka huuset ned.
Ett Glaas snart sönder går / som förr och hafwer spruckit /
Min Kropp / som mången Kalck af sjukdom har utdruckit /
Bliu bräckt med litet slag af Dödsfens skarpa hand /
Min Siäl O JESU tag uti titt Himla - Land.
O HERRE statt mig bi / låt min Troos Lampa brinna /
Låt tin Nåd styrcka mig / at iag må Seger winna /
Och Åhre - Cronan fåå / den tin Munn läswat har /
Hwar Siäl som älskar tig / af titt Ord krafter taar.
Far.

Sarwål min Kära Man/ som mig Ehrt hierta gifwit/
 Til kärlekz wissa pant/ och til mitt sidsta blifwit
 En trogen Wänn och hielp i med- och motgångz sund/
 Och sågnat lijka wål mig sukklig såsom sund.

Den uti ensligheet skal sina dagar nöta/
 Hans Hierta mången sorg plår ofta slåå och stöta/
 Men uti sorgen GUD will nådig Tröst betee;
 Ty Eder gee til fredz/ låt HEDrans willia stee.

Den ångest/ qwal och pust/ som Ehr nu swåra trycker/
 GUD låttar med sin Tröst/ och med sin Nåd besmycker
 Ehrt hierta/ som af Kors är slaget och förtårt/
 För såår och sweda har GUD kräftig Boot beskårt.

Mig Döden slänger ut från Eder Sång och Sijda/
 Men I med Tålmod en liten tijd skal bijsda/
 Hwad I med sorg och suck och Pårletårar såå/
 Skal I på HEDrans Dag med Ewig hugnad såå.

I medlertijd på Ehr GUD wånde nådigt öga/
 Den GUDz Nåd niuta får/ han achtar annat föga/
 Den Högstes starcka Arm upphålle Ehr min Wänn/
 Jag tager mitt affed/ Sarwål/ iag drager hänn.

I mine kåre Barn GUD skolen alltid fruchta/
 Som genom Dödz bedref nu täckes Eder tuchta/
 I måste moot Ehrt hopp umbåra Eder Moor/
 Doct Ehr försörrier den/ som uti Högden boor.

På honom skal Ehr tröst/ och hiertans troo sig grunda/
 Hans Fader-Minne Ehr förgåter ingalunda.
 Den på GUD bygger/ han eij komma kan på blygd/
 I honom täckens bäst i Andans Skrud och dygd. 3

Ehr Saarkår skolen I med tienst och åbra lyda/
Så will och HERren Ehr med all wåltrefnad pryda/
Och bota all den sorg/ som Ehr påkommen är/
GUD nådigt Hiertelag til Eder städse bår.

Uti min sidsta Fård iag Gudi will besalla
Mitt Huus och Slächte- Hiord/ och goda Wänner alla/
Dem tåcke HERrans Wård/ uptage sidst til sig.
Uti Hans lufwa Samn iag och insluter mig.

*****

Fäst Tullius i somt tycks tåmlig wijsligt döma/
Och af natursens Lius mång Christen
öfwergå :
Thet lämna'r Jag dår hån/ Thet är nu
så och så ;

Doct tyckes han i ett med öpna ögon drömma.

Zy om thet wore sant som han thet föregifwer :

Lå wore Siålen som en Gnista fallen nid/
Från Stiernehwalfwet hjit/ och sedan til en tijd/
Hår wåltras uthi tråct/ til thes hon åntlig blifwer/

Så swår och tung/ at hon sig icke mehr kan lyfta
Upp til sitt förra rum : Seen giör sig sielf ett boo :
Hwar i hon doch en kan befinna någon roo/
Emedan hon doch ståd; bår til sitt ursprung syfta.

Men skulle någon sig af Jordiskt låta dårå/
At hon sin Hårkomst platt uhr hogen sluta wil :
Så lågger han åntå thet swåra sluth ther til :
At samma Siål tijt upp skal komma ganska swåra.

Sljkt

Sljkt är en sådan Dicht som billigt må förkastas.

Uf of/ som bättre lärde then Saken at förstå
Men fast han icke alt så nått har funnit på;
Så bör han doch i Ty ey alt för mycket lastas.

Thet fann han wäl/ at Hon en Himmelsk Härkomst ätte;
Men hur Hon sedan blef med Kroppen först förendt:
Ther om han synes mig helt annat talt/ än ment.
Och han så gärna tyft sitt owett dölja mätte.

Jag lämnar tala om hwad Orsak kunde gifwas/
Til en sljkt Gifning. Lå man Saken rätt beseer.
Doch med ett Ord: Thet mig en effertancka geer/
At här på Hedniskt wijs mån Adams Fall beskrifwas.

Hur ther med äntlig är/ så är doch sant thet sidsta/
Och stämmer nästan inn med Skriftens egna Ord/
Wår Kropp en Hydda är. är Jord och skal
til Jord.

Hoo skulle tå för sljkt/ thet bättre är/ bortmista?

Doch finnes ofta the som mehr på Jordiskt täncka:
An på sitt rätta Hem och Siälens rätta bo/
Jag menar Himmelen/ ther hon skal hafwa roo
I alla Ewigheet/ och såsom Stiernor bläncka.

Wår Döda/ som man nu i Jordens gidmmor sluter/
Ey heel/ doch til sin Kropp/ som och en Jordklimp är/
Hwars Siäl nu ofelbart en Himmelsk Crono bår/
Och hos sin Trälserman en ewig Glädie niuter.

Hon har och i sin tijd af Himlens Nåd besutit/
Ett så wälsignadt Boo/ som någon jordiskt Träl
Sig önskat; Men där hos så skidtt sin dyra Siäl
At Henne aldrig Tröst af HErrans Ord har trutit.   Så

Så har Hon wetat rätt om bägge Delar sticka ;
Hwad Himmelskt war / hon städz til Himlen återsändt ;
Hwad jordiskt war / Hon och til allas nytta wändt ;
Ty får och af GUDs hand Hon alt igån til pricka.
I Sorg-bebundne bröst så låten Sorgen fahra /
Och lären skidta Thet som I nu hastwen årst /
På samma sätt som Hon ; som Eder thet förwärst.
Så skal Wälsignelsen och lista ymnig wara.

Tillagdt
Af Hederwärda Huses Ziensskylligste
Zienare

ERZES ASPERND.

